

handling. Det Spørgsmaal, som der her er Tale om, er jo nemlig taget ud af Lovforslaget om en overordentlig Bevilling til vort Forsvarsveesen og søgt ført ind paa Finantsloven ved Finantslovens 3die Behandling. Af hvilken Grund dette er slet, kan man let forstaa. Man antog ikke fra Nogens Side, at den overordentlige Bevilling vilde blive til Lov i denne Samling, og man tog derfor dette Spørgsmaal ud af dette Lovforslag og satte det sammen med Behandlingen af Finantsloven, og saaledes blev da dette Spørgsmaal, som er Gjenstand for denne Tillægsbevilling, da andre Dele af Loven om en overordentlig Bevilling ikke kunde ventes at komme til Behandling i denne Samling, behandlet denne Gang. Jeg forstaaer meget godt, at Regjeringen kan sætte Pris paa at faae den Mening ført igjennem, som ligger i dette lille Lovforslag, og jeg forstaaer meget godt, at den høitæredede Marineminister og Regjeringen kan ønske, at undergive denne vigtige Sag endnu flere Behandlinger end den, som den fik i den sildige Natteime ved Finantslovens 3die Behandling. Alt dette forstaaer jeg meget vel, og der blev den Gang oplyst forskjellige Grunde, hvorfor Sagen angaaende Bygningen af Pandserflibe ikke var kommen tidligere frem, ligesom ogsaa den høitæredede Minister gav Sagen en større finantsiel Betydning, idet der dertil knyttedes en Bevilling af 400,000 Rd. Men paa den anden Side tør jeg spørge: Svad vil egentlig Følgen for Folkethingets Stilling overfor Finantsloven blive, dersom man følger den Vej, som Regjeringen her byder os — det vil sige beder os — at flaa ind paa? Finantsloven har jo som Grundlag for Indtægternes Bedkommende en Del Skattelove. Nu kan man ganske vist gjennem Finantsloven for et enkelt Aar ad Gangen suspendere en Skattelov eller en vis Del deraf; det er aldeles utvivlsomt, selv om man ikke ordinært griber dertil. Ordinært vilde man derimod betragte den væsentligste Del af Indtægterne som hvilende paa Noget, der ligner et Normalbudget. Udgiftsbevillingerne ere i Reglen baserede paa Lønnings- og Pensionslove. Nu er det jo ganske vist, at man for et enkelt Finantsaar kan tilfidesætte en hel Del af disse Love. Finantsloven staaer finantsielt over alle andre Love, men ordinært ere disse Love dog at betragte som et Slags Normalbudget, og vi strides jo i Reglen ikke om de Konsekventer, som Udgifterne paa Finantsloven, begrundede i saadanne Love, føre med sig. Dette er de større staaende faste Ring af Finantsloven. Hertil kommer nu en Række andre ekstraordinære Bevillinger angaaende vort Samfunds Udvikling paa forskjellige Omraader i det paagjældende Finantsaar, og det er paa disse Punkter, at man navnlig kan tænke sig, at der kan opstaa Uenighed imellem den bevilgende Myn- dighed og den kongelige Regjering. Dersom vi nu, mine Herrer, fik for Skik at følge den Vej, som Regjeringen her byder os at flaa ind paa,

faa vilde man, naar der var et enkelt Punkt, hvor man ikke var enig med Regjeringen, lade Finantsloven spadseere endda, thi saa havde man jo hele Indtægten ubestaaende, og man kunde altsaa regjere; disse Stridspunkter vilde man tage ud og sætte ind i en særlig Lov og søge at frigjøre dem for politiske og andre mulige Hensyn, som maasse under andre Forhold kunde kæbe derved; vi vilde da have en Finantslov, som hovedsagelig faktisk kun var et Slags Normalbudget, og de andre Punkter vilde være splittede ad i Tillægsbevillingslove, hvorved Finantslovens Betydning som et kraftigt konstitutionelt Baaben vilde svekkes. Jeg forstaaer meget godt, at dette ikke kan have nogen særlig Betydning for de ærede Medlemmer, der ikke saaledes som vi lægge overordentlig Vægt paa, at der have vi dog Fortrinsret, der have vi dog vor Stilling hævedet, det vil sige efter Grundlovens Ord og Mand. De lægge ikke nogen særdeles Vægt derpaa, fordi de ønske Andet end Ligeberet- tigtelse ogsaa paa dette Punkt, men enhver den — det er nu min Betragtning, af hvor mange Medlemmer her i Salen, den deles, veed jeg ikke — som hævder Folkethingets Hovedindflydelse paa Finantsloven, og som hævder dette kraftige Baabens konstitutionelle Betydning, kan ikke være med til at svække denne Betragtning eller til at afstumppe dette Baaben, selv om man finder, at dette Baaben er kraftigere end Thinget nu for Tiden kan føre det. Baabnet maa vi endda efter min Formening beholde uafstumpet i dets skarpe, slebne Form og brugeligt til det, som det skal være brugeligt til; saa voger Folket, og derigjennem ogsaa Folkethinget, op til at kunne føre dette Baaben saaledes, som det til enhver Tid bør føre det. Dersom nu den høitæredede Marineminister kommer med et andet Spørgsmaal og gjør det til Gjenstand for en Bevillingslov, medens Finantsloven behandles i det andet Thing, og denne Form bliver formelt anerkjendt da var der formelt Intet til Hinder for, at ogsaa Krigsministeren, Kirkeministeren, Justitsministeren, Indværitsministeren og Udenrigsmini- sterens kunne gjøre akkurat det Samme, og Kon- seilspræsidenten da vel ogsaa, og kan det ske paa et enkelt Punkt, kan det ogsaa ske paa flere andre Punkter, og vi kunne faae en velsignet Mængde Smaapustinger omkring Finantsloven, inden Finantsloven endnu var bragt til Verden. (Stem- mer: Digeloven). Digeloven har ingen Betyd- ning som Bevillingslov. Den ærede Minister har i den Uvisning, der findes i Digeloven, kun faaet en Ret til at opføre den paa en Tillægsbe- villingslov, men en Bevillingslov er den ikke. Jeg nærer ingen Tvivl om, at denne Uvisning, vi give den ærede Minister gennem Digeloven, vil blive accepteret af Lovgivningsmagten gennem en Tillægsbevillingslov, men en Bevillingslov er det ikke. Jeg skal gjøre de ærede Herrer opmærk- som paa, at Digeloven er forelagt det andet Thing i anden Skikkelse, dens Text er optagen i § 27 i